

РЕШЕНИЕ

№ 4819

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 07.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **3537** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 ал.2 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба вх.№ 94-М-371/11.04.2022г. по описа на ТД на НАП-С. от И. А. А. от [населено място],[жк]1а, [жилищен адрес] срещу Решение № ПИ -119/30.03.2022г. на Директора на ТД на НАП-С., в частта му, в която жалба вх. № 1494-09-63/21.03.2022г., в частта ѝ подадена от И. А. А. е оставена без уважение срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх.№ С220022-022-0009695/18.02.2022г., издадено от Главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

Жалбоподателят твърди, че постановлението за налагане на обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП- С. са незаконосъобразни, тъй като са постановени при липса на фактически и правни основания. Излагат се аргументи, че обезпечителни мерки не се допускат по отношение на починало лице и административното производство следва да бъде прекратено. Твърди се, че идеалните части от възбранения имот, представляват част от имот, построен с Ж. „Знаме на мира“, която все още не е ликвидирана и предстои провеждане на събрание на кооперацията на 04.06.2022г. за окончателно разпределение на имотите. Жалбоподателя А. счита, че наложената възбрана би могла да ги засегне пряко и би могла да ограничи, имущественото ѝ право по повод на двата имота - Апартамент 1 находящ се в [населено място], [улица], 037, ет. 1, ап. 1 и Гараж 2 в същата сграда. Жалбоподателят моли съда да отмени обжалваното решение, както и постановлението

за налагане на обезпечителни мерки.

В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв.Д., която поддържа жалбата и моли съдът да отмени оспореното решение и потвърденото с него постановление за налагане на обезпечителни мерки. Претендира разноски.

Ответникът- директорът на ТД на НАП- С. чрез процесуалния си представител-юрисконсулт Й., изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли съда да постанови решение, с което да остави жалбата без уважение и да потвърди процесното решение като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмено становище.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Срещу Д. В. С. с ЕГН [ЕГН] е образувано изпълнително дело №170283201/2017 г. по описа на ТД на НАП С., за събиране на установени и изискуеми публични вземания на [фирма]. Задълженията на лицето към 18.02.2022 г. са в общ размер на 273 486,74 лв.

В хода на изпълнителното производство Д. В. С. е починал на 18.11.2020г., като наследника му А. Д. С. се е отказал от наследството с молба вх.№ 33907/28.07.2021г. Отказът е вписан в особена книга на СРС под № 1414/30.07.2021г.

За обезпечаване на установени и изискуеми публичните задължения по изпълнителното дело, публичният изпълнител, при ТД на НАП С., е издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С220022-022-0009695/18.02.2022г. на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 205, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, с което е наложил възбрана върху следните недвижими имоти:

-1/2 идеална част от Апартамент, Апартамент № 1 на първи етаж в жилищна сграда, състоящ се от дневна, две спални, кухня и две санитарни помещения, със застроена площ , включително балкони 97,41 кв. м., заедно с мазе № 8 с полезна площ 9,06 кв. м. и заедно със съответните идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото, в което е построено същата., площ 97.41кв.м, находящ се в гр.С., община СТОЛИЧНА, област С., [улица], ет. 4, ап. 1, с граници двор, улица, улица-тупик към двора, апартамент № 4 и стълбище. Съседи на избено помещение: от две страни коридор, двор и мазе № 9, придобит с нотариален акт за собственост върху недвижим имот придобит по давност №74, том II, рег.№ 8058, дело 243 от 16.12.05 г.,вписан в Агенция по вписвания с № от входящ рег. 408152/16.12.05 г., № от дв.вх. рег. 69188.

-1/2 идеална част от гараж, ГАРАЖ № 2 в жилищна сграда, заедно със съответните идеални части от общите части на сградата и правото на строеж върху мястото, в което е построена същата., площ 13.8кв.м, находящ се в гр.С., община СТОЛИЧНА, област С., [улица], с граници двор, гараж № 3, гараж № 1, гараж № 7 и гараж № 8, придобит с нотариален акт за собственост върху недвижим имот придобит по давност №74, том II, рег. №8058, дело 243 от 16.12.05 г., вписан в Агенция по вписвания с № от входящ рег. 408152/16.12.05 г., № от дв.вх.рег. 69188.

Постановлението е връчено на жалбоподателя на 15.03.2022г., в качеството ѝ на трето лице, което е във владение на възбранените недвижими имоти. Издадено е оспореното Решение № ПИ-119/30.03.2022г. на директора на ТД на НАП-С., с което жалба вх. № 1494-09-63/21.03.2022г., в частта ѝ подадена от И. А. А. е оставена без уважение

срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх.№ С220022-022-0009695/18.02.2022г., издадено от Главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С.. Решението е връчено на жалбоподателя на 06.04.2022г. на посочената електронна поща на жалбоподателя.

В хода на съдебното производство, са приети писмени доказателства, представени от И. А. – предварителен договор за покупко – продажба на недвижим имот, нотариално заверен, удостоверение за наследници на Д. С., съдебно удостоверение, издадено от СРС за отказ от наследство на единствения наследник на Д. В. С. –неговият син А. Д. С., определение на СРС от 15.02.2022г. на СРС – ГО, 158 състав по гр.дело № 20221110106503/2022г., както и административната преписка, решения на СРС за свикване на общо събрание на Ж. „Знаме на мира“

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена на 11.04.2022г. /лист 39 от делото/, в предвидения в чл.197, ал.2 от ДОПК преклузивен 7- дневен срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество, относно нейната основателност. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 от АПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 197, ал. 1 от ДОПК, а именно директорът на ТД на НАП-С. и в рамките на установения в чл. 197, ал. 1 от ДОПК 14-дневен срок. Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, също е издадено от компетентен орган-публичен изпълнител в ТД на НАП-С.. съгласно чл. 8, ал. 1, т. 3 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 12, ал. 4, т. 1 и чл. 167, ал. 1 от ДОПК. Не са налице основания за нищожност на оспорения индивидуален административен акт.

Оспореното решение е издадено в предписаната от закона форма. Постановлението за налагане на обезпечителни мерки също съдържа всички законоустановени реквизити, съобразно изискванията на чл. 196, ал. 1 от ДОПК.

При издаването на оспореното решение, както и на потвърденото с него постановление за налагане на обезпечителни мерки не са допуснати нарушения на процесуалните правила.

Неоснователни са изложените в жалбата твърдения, че не са изследвани всички факти и обстоятелства, които имат значение за решение на случая и са свързани с основанията за законосъобразност на обезпечителната мярка.

Съгласно чл. 197, ал. 5 от ДОПК, трети лица могат да обжалват обезпечителната мярка, наложена от публичния изпълнител, само когато той я е наложил върху вещи, които в деня на запора или възбраната се намират във владение на тези лица. Жалбата не се уважава, ако се установи, че вещта е била собственост на длъжника при налагането на запора или възбраната.

По аргумент за противното на изр.2 на ал.5 от чл. 197 от ДОПК, то когато вещта в деня на запора или възбраната не е собствена на длъжника, то наложените върху

такава вещ обезпечителни мерки са незаконосъобразни.

Единствената законова възможност, обезпечителната мярка да бъде отменена при административно или съдебно обжалване, като жалбата ще бъде уважена ако се докаже, че вещта не е била на длъжника при налагане на възбраната. В този ред на мисли, в жалбата се сочи, че по делото липсват безспорни доказателства за правото на собственост на наследодателя Д. В. С. по отношение на S идеална част от цитираните недвижими имоти.

В тази връзка е представен предварителен договор, относно гараж №2, както и се излагат аргументи, че Ж. „Знаме на мира“, която е построила жилищната сграда все още не е ликвидирана и не е извършено окончателно разпределение на жилищните имоти и прилежащите такива.

От доказателствата по административната преписка е приложен нотариален акт за собственост върху недвижим имот, придобит по давност №74, том II, рег. №8058, дело 243 от 16.12.2005 г., вписан в Агенция по вписвания с № от входящ рег. 408152/16.12.05 г., № от дв.вх.рег. 69188, въз основа, който е наложена обезпечителната мярка, възбрана, се установява, че собственици при равни квоти са Д. В. С. и Л. Т. Т./починала/ съгласно Удостоверение за наследници от 23.11.2020 г. и 23.02.2022 г. Обезпечителната мярка – възбрана е наложена върху S идеални части по отношение на всеки един от двата недвижими имота, като публичният изпълнител е съобразил коректно квотите на собственост.

Липсва законово основание цитираният нотариален акт, който е вписан в Имотния регистър към Агенцията по вписванията да не бъде ценен като титул за собственост, който удостоверява и индивидуализира не само съсобствениците на имота, но и размера на идеалните части, които същите притежават. Същите данни се установяват и от приетата по делото справка от агенцията по вписванията, лист 50-57 от делото.

Представения от жалбоподателя предварителен договор, не би могъл по никакъв начин да обори и да се противопостави на нотариалния акт, тъй като със същия страната единствено поема задължение да прехвърли правото на собственост, но същия договор, както е отбелязал и решаващият орган няма вещно –правен ефект.

Неоснователни са и възраженията в жалбата, че не могат да бъдат налагани обезпечителни мерки по отношение на починало лице. На първо място следва да се посочи, че изпълнителното производство е образувано още през 2017г. и то за задължения на [фирма]

Съгласно чл.195 ал.1 и ал.2 от ДОПК обезпечение се налага по отношение на установени и изискуеми публични вземания, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни тяхното събиране.

Следва да се посочи, че по силата на чл. 14, т. 1 от ДОПК за задълженията, възникнали от дейността на физическите лица, действащи като еднолични търговци, отговорността се носи от съответното физическо лице, като съгласно чл. 168, т. 5 от ДОПК същите се погасяват при неговата смърт - след изчерпване на имуществото му, освен ако наследниците или други лица отговарят за публичното задължение.

Безспорно от представените доказателства се установява, че починалото лице има имущество. Смъртта на лицето не е основание за прекратяване на изпълнителното производство, а единствено на основание чл.222 ал.1 т.6 от ДОПК изпълнителното производство се спира. Наличието на спряно изпълнително производство не е пречка за налагане на обезпечителни мерки. Като въз основа на чл.222 ал.6 във връзка с чл.222 ал.1 т.3 от ДОПК извършването до спиране на производството, действия

запазват силата си.

Въз основа на всички представени доказателства по делото съдът прави извод, че възбранените идеални части от недвижимите имоти, са били собственост на длъжника съобразявайки и разпоредбата на чл.168 т.5 от ДОПК , поради което жалбата не следва да бъде уважена. Единственото основание, както вече бе посочено, въз основа на което жалбата на третото лице би могло да се уважи, е случаят, в който длъжникът не е собственик на веща, какъвто конкретният случай не е.

С оглед изложеното, Решение № ПИ-119/30.03.2022г., издадено от директора на ТД на НАП-С., с което е оставена без уважение жалба вх. № 1494-09-63/21.03.2022г., в частта ѝ подадена от И. А. А. е срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх.№ С220022-022-0009695/18.02.2022г., издадено от Главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С. е правилно и законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на настоящото производство, разноски се дължат на ответника, които са своевременно заявени. Жалбоподателят следва да заплати на ТД–НАП С. предвид фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.161 ал.1 от ДОПК разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер от 200 лв. съгласно чл.10, т.4 във връзка с §1 от ДР на Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Предвид изложеното и на основание чл. 197, ал. 3 от ДОПК, АССГ, III отделение, 61 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба вх.№ 94-М-371/11.04.2022г. по описа на ТД на НАП-С. от И. А. А. от [населено място],[жк]1а, [жилищен адрес] срещу Решение № ПИ -119/30.03.2022г. на Директора на ТД на НАП-С., в частта му, в която жалба вх. № 1494-09-63/21.03.2022г., в частта ѝ подадена от И. А. А. е оставена без уважение срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх.№ С220022-022-0009695/18.02.2022г., издадено от Главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

ОСЪЖДА И. А. А. ЕГН [ЕГН] да заплати на ТД на НАП С. сумата от 200 /двеста/ лева, разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.197, ал.4 от ДОПК.

СЪДИЯ: